

Beste donateurs

Hierbij ontvangen jullie de tiende nieuwsbrief. Dit keer hebben we de ruimte om uitgebreid over het wel (veel) en wee (weinig gelukkig!) van onze paarden te vertellen. Er zijn leuke nieuwtjes en er is informatie over de promotie.

Onze paarden

Straks komt ieder paard afzonderlijk aan de beurt, maar we beginnen met een verhaal over de hele kudde. Want ze trekken nu al een half jaar met zijn vijven op.

In het begin zag je dat Berthus, Quido en Jane, met zijn drieën al meer dan een jaar een hechte club, het best vonden dat er twee paarden bij kwamen in de binnen- of buitenbak waar ze deze winter terecht konden. Per slot van rekening kennen alle manegedieren elkaar en onze *pensionado's* zijn tolerant voor andere paarden. Maar ze misten Tarzan en Ginger niet echt als ze met z'n drieën al in de bak stonden en die twee er nog bij gezet moesten worden. Dat is nu duidelijk veranderd.

Het ongewoon mooie weer in april zorgde er voor dat alle vijf al heel vroeg in het jaar meer dan een maand lang dag en nacht samen de wei in konden. En dat is natuurlijk het mooiste wat er is. Feest! De eerste paar dagen gingen ze alleen overdag naar de wei. Berthus stond binnensmonds brommend van genoeg je in z'n stal je op te wachten als je met zijn halster aan kwam lopen. Hij wist precies wat er ging gebeuren. Hoera, "kom mee naar buiten allemaal!" hup direct flink de pas er in. Een paard is "goed voorwaarts" heet dat zo mooi. En voorwaarts ging het!. Jane en zelfs Quido stapten moeiteloos in hetzelfde tempo mee. Met Tarzan (die snurkte van opwindings) en Ginger ging het nog harder. Af en toe moest je onderweg echt even een rondje draaien met die (hoezo oude?!!) paarden om niet in een te hoge versnelling terecht te komen....

In die prachtige vier weken in april, dag en nacht samen buiten, zijn onze vijf *pensionado's* echt een groep geworden. Dat was goed te zien toen er in mei een week met slecht weer kwam en ze een aantal dagen binnenshuis moesten doorbrengen. De eerste dag dat ze weer de wei in konden ging dat met hetzelfde enthousiasme als in april: Berthus bromde volop, Jane maakte letterlijk bokkesprongen van gekkigheid en Quido (Toe maar! Hij wel!) zette zowaar een flink galopje in van vreugde. Ginger en Tarzan brachten we als laatsten naar de wei. Al voor we met hen de hoek omsloegen op het pad naar de wei, achter de bomen, dus uit het zicht van de andere paarden, hoorden we die drie hinniken. En jawel, keurig naast elkaar op een rij voor het lint – het ontvangstcomité! - begroetten Berthus, Quido en Jane hun twee kameraden met luid en vrolijk gehinnik. Pas nadat Ginger en Tarzan ook de wei in waren gebracht, liepen ze met zijn vijven naast elkaar verder het land in. Ons trio miste duidelijk de andere twee en wachtte tot ze er waren om samen op pad te gaan. Ginger en Tarzan horen er nu echt helemaal bij.

Andrea Volbeda heeft op Quido's verjaardag een cadeau: een zak wortels...

De jarige en zijn kameraden helpen haar direct met uitpakken!

Berthus

Een slimme vos, dat is ie. Daar gaf hij in de afgelopen tijd weer een paar staaltjes van te zien. Voordat de paarden begin april de wei in konden, zijn ze een paar maal in de grote buitenbak voor de manege gelaten. Omdat de springbak te drassig was en in de grote buitenbak het regenwater wat sneller de grond in zakte, hadden Marga Scholtens en ik een touw gespannen bij het hek voor de ingang naar de buitenbak. Zo konden de paarden in die bak rond lopen, maar ook in het stukje ervoor waar gras

groeit en er dus wat te knabbelen valt. Als je een touw spant op een meter hoogte hou je paarden binnen die omheining. Zelfs als je het touw optilt willen ze er niet onderdoor lopen. Dat is de theorie. Alleen de praktijk met Berthus is anders...Hij liep naar onze geïmproviseerde omheining, nam even de hoogte op, ging bliksemsnel door de knieën, tilde met z'n hoofd het touw op.... En jawel: met die prachtige draf van hem, alsof hij 'aan de teugel liep', hoofd fraai gebogen, staart geheven - een en al triomf! - ging meneer er in snelle pas vandoor. Richting kinderboerderij...want dáár groeit het lekkerste gras! Marga er rennend achteraan, Berthus weer teruggebracht, een tweede touw gespannen en de rest van de tijd zijn we er bij blijven staan. Met hem weet je het maar nooit....

Berthus en het lekkere gras

Berthus had direct antwoord: hij duwde mij wat je noemt, zéér nadrukkelijk (je schuift gelijk een halve meter op), met z'n bovenlijf in de richting van de kinderboerderij. Dié kant moesten we uit...Op nog een rukje aan het halstertouw naar rechts kwam als commentaar een verontwaardigd gehinnik... Een goedmakertje dan: even grazen in de berm bij de parkeerplaats. En dan - tegenstribbelend - door het andere hek naar binnen, richting de kleine bak achter de manege. Tarzan en Ginger, in hun buitenstallen, zagen hem de hoek omkomen en begroetten hem spontaan met luid en enthousiast gehinnik: 'Ha! Daar Heb Je Onze Berthus!' Twee merries die hem toejuichten. Dat hielp! Toen had hij er eindelijk vrede mee dat het deze keer echt alleen maar de bak achter de manege werd en stapte hij – met zo'n mooie gang, want de dames kijken toe nietwaar! – rustig mee....

Als de paarden in deze tijd, omdat het soms een paar dagen lang toch te slecht weer is, weer even binnen staan, moet je om Berthus van stal te halen af en toe een hele strategie uitdenken. Als je hem zijn halster om doet en (vanuit zijn stal gezien) mee naar links wil voeren, loopt hij onmiddellijk mee. Links betekent de wei, de grote springbak of een ommetje langs de kinderboerderij. Allemaal leuk! Maar o wee als je hem rechtsaf wilt laten lopen: dan blijft hij stokstijf staan in z'n stal. Geen beweging in te krijgen. Rechts is de route naar de binnenbak of de kleine buitenbak achter de manege, die het eerst droog is bij regen. En daar vindt ie in de zomertijd niets aan...De laatste keer dat ik hem, na een aantal dagen regen, naar de kleine buitenbak achter moest brengen, was er een list nodig. Eerst naar links, het hek van de manege uit. Dat ging vlot. Toen een rukje aan het halstertouw naar rechts...

Quido

In januari verloor Quido in korte tijd gewicht. Behoorlijk zelfs, want je kon al zijn ribben zien. Maar hij at goed, was opgewekt, levendig en vrolijk en hij maakte beslist geen zieke indruk. De manege voerde hem ook extra kuil en dat at hij met smaak op, maar dikker werd hij niet. Dan maak je je toch zorgen. We hebben overlegd of we de paardendierenarts er niet bij moesten halen. De manegehouder vond dat niet nodig: de tijd van het jaar, de winterperiode, speelde Quido parten. In het voorjaar zou het beter gaan. Die voorspelling kwam gelukkig uit. Quido stond begin april amper twee weken dag en nacht in de wei, doorlopend in beweging en vers gras als voer, of hij was weer helemaal op gewicht. Een goed gevuld paardenlijf, niks ribbenkast!

Alleen nu begon zijn vacht er steeds wonderlijker uit te zien: rare kale plekken bovenop (er zaten regelmatig vogels op Quido's rug die plukjes haar uit z'n vacht pikten om hun nest mee te bekleden!), en bossen haar aan de zijkanen... Ria van Wier, onze rij-instructrice en donateur van het eerste uur, raadde aan om samen Quido's vacht onder handen te nemen. Quido uit de wei gehaald en naar de speelplaats gebracht. Quido's vel is dun, dus gebruikten we op zijn rug niet de borstel maar streken we voorzichtig met onze handen over zijn vacht. En dan weet je niet wat je ziet: hele plakken vacht van zeker 10 x 10 cm schoven we er in één keer af! Het kreeg iets griezeligs, van schoft tot staart werd Quido's rug echt helemaal kaal, alsof hij met een tondeuse tot op de blote huid was geschoren.... Ook voor Ria, met haar jarenlange ervaring met paarden, was dit de eerste keer dat ze zo'n heftige 'kaalslag' zag. Quido's flanken deden we met de rosborstel, z'n hoofd weer met de handen. Haar, haar en nog eens haar...een dik donkerbruin tapijt lag op de grond om Quido heen.... Ria zeepte daarna zijn rug in met betadine

Quido weer strak in het pak

shampoo en spoelde hem af met lauw water. Zekerheidshalve wreef ze hem ook nog in met een ontsmettingsmiddel, want het kon zijn dat er sprake was van iets besmettelijks. Quido onderging de behandeling ontspannen, rustig en goedmoedig. Je zag dat het hem goed deed. Het verlost hem, naast een hoop haar, ook van een hoop jeuk! Na een uurtje drogen kon hij weer zijn de wei in. Op advies van Ria hebben we zijn borstels apart gehouden en later gedesinfecteerd. In het begin ben je echt even bang dat hij kaal zal blijven, zo bloot was zijn rug. Maar de natuur loste het snel en goed op. Binnen veertien dagen zat Quido weer strak in het pak: zijn nieuwe zomervacht.

Jane

Onze leidmerrie. Want dat is ze. Met de twee nieuwe pensioenpaarden, Tarzan en Ginger, die er bij kwamen werd dat zichtbaar. Jane is de vriendelijkheid zelf, altijd goedgemutst en opgewekt, maar wél de baas over de andere twee....We keken er van op, want een paard als Tarzan, groot, sterk en dominant, is geen tiepje om zich onder te laten schoffelen. Toch staat ze in de hiërarchie een plaats lager dan Jane, want Tarzan gaat wél voor haar opzij als Jane dat wil. Jane's positie is al bepaald toen ze nog met Berthus en Quido samen was: vriendin van beide ruinen en dé grote vriendin van Berthus. *Who is who* in de paardenwereld: wie poest wie en wie mag met wie samen eten, of niet....En als paard moet je je plaats kennen.

Jane mag altijd met Berthus mee eten

Als er net kuil gestrooid is in het land en er genoeg te eten is, zie je meer paarden vreedzaam met elkaar zo'n berg kuil delen. Maar als er nog maar weinig ligt en ze hongerig zijn, is Jane het enige paard dat altijd met Berthus, de kuddeleider, mee mag eten. Alle andere paarden houdt hij verder op afstand: oren plat, z'n achterwerk als een radar ronddraaiend in hun richting. Berthus en Jane zijn ook de twee paarden die elkaar - veel en vaak - het eerst poetsen. Pas nadat Berthus gepoetst is, begint Jane aan een ronde met Tarzan. Want de twee merries zijn en blijven goeie vriendinnen. In Jane's glanzende roodbruine vacht zijn de eerste grijze haren te zien, maar ze blijft gewoon een mooie meid. Slim ook. Bij het voeren van de wortels en appels bij het lint voor de wei staat ze samen met Berthus en Tarzan altijd vooraan. Eenmaal heeft ze een stroomstootje gehad doordat ze het schrikdraad aanraakte. Sinds die tijd steekt ze haar hoofd niet meer over het lint. Maar tekort komen in haar portie appel en wortel is er niet bij. Nadat de eerste appels en wortels zijn opgegeten, laat ik de paarden mijn lege handen zien, roep dat "alles op is" en stap onder het lint door de wei in. Vaak staan Quido en Ginger verderop nog te grazen of durven ze niet zo dicht bij de andere paarden hun portie in ontvangst te nemen. Die breng ik dus ter plekke hun appel en wortel. Berthus en Tarzan blijven meestal bij het hek hangen, nog nakauwend op een wortel, maar Jane loopt altijd met me mee. "Hoezo op?" zie je haar denken. "Waar één appel is, is méér!". Als ik onderweg in de wei blijf staan wordt ik direct gefouilleerd: ze snuffelt aan mijn handen, mijn broek, aan mijn jaszak rechts, daarna links en bingo: "Dáár heb je nog stukjes appel!" Ik heb eens de zak met appels boven in mijn jas onder de rits verborgen. Jane wurmde direct haar grote hoofd in mijn hals en trok de hele voorraad er in één keer uit. Daar sta je dan als mens: beroofd door een paard!

Pas als ik (Ineke) écht geen stukje appel of wortel meer op zak heb, laat Jane me met rust en gaat ze grazen

Tarzan

Tarzan is een wandelende reclame voor het paardenpensioen: ze blaakt van gezondheid! Over haar vacht ligt een prachtige rood-gouden glans, ze draaft, galoppeert en loopt er op los. Tarzan heeft een eetlust waar je u tegen zegt (honger als een paard) en voelt zich helemaal op haar gemak. Het meest trekt ze op met Jane en Berthus. Als je de wei rondkijkt zie je Tarzan bijna altijd bij die twee in de buurt staan. Alle drie zijn het dominante paarden, maar goed aan elkaar gewaagd. Ook met Ginger kan Tarzan het prima vinden. Na een poetsbeurt met Jane neemt Tarzan ook regelmatig Ginger "onder handen".

Met etenstijd of een tussentijdse traktatie staat Tarzan altijd vooraan.

Van schrikdraad is ze niet echt onder de indruk. Ze steekt van alle paarden haar hoofd het verst over het lint voor een wortel of appel en dan moet je oppassen dat je zelf niet onder stroom komt te staan omdat zij - al etend van je hand - met haar borst tegen het schrikdraad drukt...

Ginger

Bescheiden, dat is het eerste woord dat je bij Ginger te binnen schiet. Ze staat nooit vooraan als je appels en wortels voert, dringt niet op de voorgrond, is nergens dominant. Maar ze heeft zich met diezelfde bescheidenheid prima "gevoegd" in de hiërarchie van onze kudde want ik heb nog nooit een bijtwood of schram bij haar kunnen ontdekken. Ginger is de grote vriendin van Quido: samen eten, samen drinken, samen grazen in de wei. Goed voor hem en goed voor haar!

Maar ook aan Tarzan, haar buurvrouw in de buitenstallen, is ze duidelijk gehecht. Als je in de wintermaanden - nadat de paarden in de binnen- of buitenbak hadden gestaan - Ginger als eerste naar haar eigen stal bracht draaide ze onrustig in het rond en bleef ze hinniken tot Tarzan er aan kwam: dan was alles weer goed. Ginger was aan de magere kant toen ze met pensioen ging, maar ook zij is gelukkig inmiddels helemaal op gewicht. Ze ziet er - net als de andere vier - prima uit!

Ginger en Quido: samen eten, samen drinken.

Promotie Banners

Een van onze banners

Wim van Rink, onze webmaster, heeft *banners* gemaakt. De banner staat inmiddels op de sites van de Dierenbescherming Afdeling Leeuwarden, www.leeuwarden.dierenbescherming.nl, op www.paardentekoop.nl en op www.ruiterenpaard.nl.

Als iemand van jullie een site heeft of er een weet waar de banner van onze stichting welkom is, mail dan even naar info@pensioenpaard.nl!

Bijzondere collectebus

Een collega op mijn werk knutselt graag. Hij is nu druk bezig met het maken van een bijzondere collectebus voor de stichting: een mini paardenstalletje! Zodra het proefmodel goedgekeurd is, wordt er een serie van vijf gemaakt. In de eerstvolgende Nieuwsbrief laten we graag een foto zien.

Concours Hippique Oosterwolde

We kregen een uitnodiging om het standje op te zetten tijdens het Concours eind mei. Helaas hebben we geen stand die buiten gebruikt kan worden. Wel zijn folders uitgedeeld en kregen we publiciteit in de Concours-krant die in Oosterwolde werd verspreid en op de site van CH Oosterwolde.

Berthus en Co: nu ook in een boek!

Een leuk bericht van opinieblad *HP/De Tijd*. Het interview dat in september 2006 in het blad stond (zie onze site Nieuws(brieven)) is geselecteerd voor het boek **Mens en Dier**, dat dit najaar bij uitgeverij Rap verschijnt. De oplage wordt 5.000 exemplaren, de prijs € 14,50.

De volgende Nieuwsbrief

In de eerstvolgende Nieuwsbrief die eind september verschijnt komt natuurlijk de verhuizing. Want die wordt later dan gepland. Nu, eind juni, staan de spanten van de nieuwe rijhal er, maar alles moet verder nog gebeuren.... Ook komt er een verslag van een bezoek aan het *Drents Rusthuis voor Paarden* en natuurlijk een overzicht van de activiteiten die we in het najaar voor de stichting gaan ondernemen.

Allemaal een hele goede zomervakantie toegewenst en graag tot september!

Met vriendelijke groet,

Ineke de Groot,
Stichting Opvang Oude Manegepaarden- en Pony's in Friesland

Stichting Opvang Oude Manegepaarden- en Pony's in Friesland
Frans van Mierisstraat 37, 8932 KR Leeuwarden
Rek.nr. 29.28.62.830
www.pensioenpaard.nl e-mail: info@pensioenpaard.nl
Tel. (na 19.00 uur) 058 - 2 12 45 25